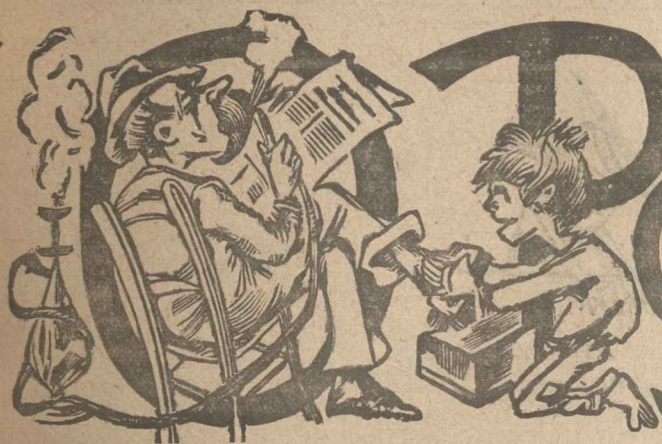

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κί' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια δεκακόσα ὀγδοῖντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καὶ θά μᾶς τρέξη.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
κί' ὅταν ἔγω ξεπνάδα — κί' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητῆς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κί' ὅσα φύλλα κί' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θά ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμ εἶ.
Μές' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κί' ὁ Ῥωμηὸς μᾶς μιά δεκάρα
Κί' ὅς τὴν εἰνῇ ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Πέντε τοῦ μηνὸς Γεννάρη
καὶ πανσέληνον φεγγάρι.

Ποῦντο δύο κί' ἑκατὸ
εἰς τὰ χέρια μου κρατῶ.

Καὶ ὁ Ῥωμηὸς μᾶς σήμερα
σᾶς ψάλλει τὰ Καλήμερα.

Καλήμερα, καλήμερα, καὶ πάντα καλημέρα,
κί' ἂς τὸν καλημερίσωμε μὲ ντέφι καὶ φλογέρα.
Ἀφέντη Θεωράκη μου, πέντε φοραῖς ἀφέντη,
ποῦ τοῦ πολέμου ἡ φωτιά σου φαίνεται γιὰ γλέντι,
ποῦ γις κορδέλαις καὶ σταυροῦς γιὰ ζηλευτὸ στολίδι,
καὶ τοῦ κοράκιου τὸ φτερὸ φορεῖς καμαροφρύδι.

Ποῦ σ' ὅποιον μέρος κί' ἂν ἔβρηθῃς εὐθὺς τὸ κάνεις βῆμα,
ὅπου κανένας ῥήτορας δὲν σὲ περιᾷ στὴ λίμα,
ποῦ στήζουν μέλι-ζάχαρι τὰ ὄμορφα σου χεῖλη
καὶ τὰ σκουπίζεις μὲ λινὸ μεταξωτὸ μαντύλι,
ποῦ σεῖσαι καὶ λυγίζεσαι σὰν τὸ κυπαρισσάκι
καὶ μὲ συμάδα τρέφεσαι, ἀφέντη Θεωράκη.

Ἡ ἀσπραὶ φαβορίταις σου καὶ τὸ πολὺ καμάρι
ζουρλαίνουν κάθε ὄμορφη, πανόρητο παλληκάρι.
Καθόλου καὶ χαίρεσαι, πεζεύεις καμαρόνεις,
κί' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι σου πολέμους φανερόνεις,
πολέμους πέρα στὸ Σ τ α υ ρ ὀ καὶ μέσα στὴν Ἀθήνα,
καὶ γίνεσαι Πρωθυπουργὸς μὲ ζήτω καὶ κλαρίνα.

Κατασκλαθώνει τῆς καρδιάς τὸ γελαστό σου ὕψος,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια σου δὲν σοῦ ξεφεύγει ψήφος.
Ἀφένεις ἕναν ἀπ' ἐδῶ κί' ἀμέσως ἄλλον πιάνεις,
καὶ τοὺς ἐννιά σου ἑξαφνα διακόςους μᾶς τοὺς κάνεις,
κί' ἀρχίζεις τὰ τσακίσματα σὰν χαϊδευμένη κόρη...
νὰ δῶς ὁ Θεὸς κί' ἡ Παναγιά νὰ βάλης μισοφόρι.

Ἔχεις Μαργέλους βουλευτὰς καὶ ἄλλους μαργαρίτας,
ἔχεις Πρυτάνεις ἀδελφοὺς καὶ Ἀρειοπαγίτας,
ἔχεις καὶ τόσους ἀνεψιούς καλοὺς καὶ προκομμένους,
μὲ γράμματα καὶ μάθησι μεγάλη πλουτισμένους.
Ἔχεις χιλιάδες ἀπ' ἐμπρός, χιλιάδες κί' ἀπ' ὀπίσω,
ἔχεις καὶ τὸν Μαθιόπουλο νὰ σοῦ κρατῇ τὸ ἴσο.

Τοῦ βασιλεῖς τοῦ γίνεσαι κουνούπι δλεένα,
καὶ ρυμουλκεῖσαι ὅπως λὲς κί' ἀκούεις τὸν καθένα.
Πότε τροχίζεις τὸ σπαθί καὶ πότε τὸ κοντόλι,
καὶ δὲν εἰξεύρουν τί νὰ ποῦν καὶ οἱ ἐχθροὶ κί' οἱ φίλοι,
καὶ νίκαις ὄνειρεύεσαι καὶ φούρνους μὲ καρδέλια,
κί' ἐκεῖ ποῦ κλαῖς ἀπὸ θυμὸ ξεραίνεσαι στὰ γέλογα.

Μὲ τὰς διακοινώσεις σου εἴλ' ἡ Εὐρώπη τρέμει,
καὶ τὸ σεράγι τοῦ Χαμίτ καὶ ὅλο τὸ χαρέμι.
τρέμει καὶ ὁ Κισλάραγας καὶ ὁ Σεχουλιζάδης,
γιατὶ τοὺς πᾶσι ριπιτὶ τὸν πόλεμον μὴν κάμης,
κί' ἄλλο δὲν λείπει τίποτα εἰς σὲ τὴν Μακεδόνα,
παρὰ στὸ χέρι τὸ δεξιὸ μιά κτυπητὴ γοργόνα.

Καλήμερα, καλήμερα, καὶ πάντα καλημέρα,
κί' ἂς τὸν καλημερίσωμε μὲ ντέφι καὶ φλογέρα.
Κί' ἂν δὲν σοῦ τᾶψαλα καλά, νὰ μὲ μουτζώσουν εἰλοι,
καὶ νὰ μὴ δῶ τὸν βασιλεῖ νὰ πάη μὲς στὴν Πόλι.
Ἐδῶ ποῦ τραγουδήσαμε πέτρα νὰ μὴ ραγίσῃ
καὶ ὁ ἀφέντης Θεωρῆς χρόνους πολλοὺς νὰ ζήσῃ.

Φασουλής και Περικλέτος,
δ καθέννας νέτος σκέτος

Π.—Και πώς τὰ 'πέρασες λοιπόν;

Φ.—

Παραπολύ ώραία...

μου 'πῆρε όλα τὰ λεπτὰ χαρτοπαικτῶν παρῆα, σ'δλους τοὺς πόντους ἔχασα, εἰς όλα τ'έρτοςος 'βγήκα, παντοῦ τὴν πλάνην, Περικλῆ, καὶ τὴν κλεψιὰ εὐρήκα, κι' ἀφοῦ ἐξημερώθηκα κι' ἐδῆκε τὸ σαλέπι κι' ὁ νέος χρόνος μ' εὕρισκε χωρὶς λεπτὸ 'στὴν τσέπη, ἐπῆγα εἰς τὸ σπῆτι μου σὰν τὴν βρεγμένη γάτα, καὶ τὰ καλὰ μου ἔδωκα κι' ἐπῆγα 'στὴν παράτα. Καὶ εἶδα ἄλλας τὰς ἀρχὰς τοῦ εὐτοχοῦς μας κράτους, τοὺς στρατιώτας 'στὴ γραμμὴ καὶ τοὺς χρυσοὺς σπαθῆτους, τοὺ βασιλέως τῶλογα μὲ δλους τοὺς Σταυλίτας, τὴν Σύνοδον τὴν 'Ιερὰν μὲ τοὺς Μητροπολίτας, καὶ μουσικῶν καὶ κανονιῶν μ' ἐξάλισε ὁ κρότος, καὶ εἰς τὸ χειροφίλημα ἐπῆγα πρῶτος πρῶτος. Κι' ἀνάμεσα 'στῶν Ἀδελφῶν τὸλόχρους ἀσκέρι τῆς βασιλείας τῆς σεπτῆς ἐφίλησα τὸ χέρι, καὶ τὸν Μεγαλειότατον ἐρώτησα μὲ τόνον, ἀν ἔμαθε τι ἔγραψε ὁ Δούνης εἰς τὸν Χρόνον, κι' ἂν ἐννοῇ πραγματικῶς ἀπάνθειαν νὰ δειξῇ καθ' ἣν στιγμὴν τὸν πόλεμον ὁ Θεοδωρὸς κηρύξῃ. 'Αλλ' ὁ Μεγαλειότατος, χωρὶς νὰ μ' ἀπαντήσῃ, τὰ νῦτα τοῦ ἐνόμισε καλὸν νὰ μοῦ γυρίσῃ τότε κι' ἐγὼ ἐθῶμισα καὶ στρέψω τὰ 'δικά μου, καὶ ἀναψα τὴν πίπα μου κι' ἐπῆγα 'στὴ δουλειά μου. 'Ενθ' δὲ κατακόκκινος κατέβαινα τὴ σκάλα, βλέπω ἐμπρὸς τὸν Θεοδωρὸν μὲ δρὸ φτερά μεγάλα, μὲ χίλια δρὸ παράσημα καὶ μὲ σταυροὺς 'στὸ στήθος, καθὼς εἰς πᾶσαν τελετὴν τὸν βλέπομεν συνήθως. 'Εξήστραπτε τὸ βλέμμα τοῦ λαμπρὸν καὶ φλογερόδον, ἐξήστραπτε ὡς Σείριος τὸ πρόσωπόν του ὅλον, ἐφούσκωνε τὸ στήθος τοῦ ὡς πέλαιος τοῦ πόντου, κι' ἀκτῖνα ἔδλεπες φωτὸς περὶ τὸ μέτωπόν του. Σὰν ἄλλος Ναπολέωντας, βρὲ Περικλῆ, μ' ἐφάνη, κι' ἀμέσως πέφτω μπροῦμητα ἐμπρὸς 'στὸν Δεληγιάννη, καὶ τοῦ φωνάζω: «Κύριε μεγάλε Ναπολέων, ὦ φόβητρον τῆς Δύσεως καὶ τοῦ πολέμου λέων, ποῦ ἔχεις τὴν κομφόττητα καὶ χάριν τῆς ἐλάφου, κι' ὁ Πατριάρχης ὁ σεπτὸς τοῦ Παναγίου Τάφου τὸν μέγαν σούστειλε σταυρόν, τοῦ νέου ἔτους δῶρον, καὶ ἀνεκίρως καὶ σὲ 'Ιππότην Σταυροφόρον, ἐπῆκουσον, παρακαλῶ, κι' ἐνδὲς θεράποντός σου ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς χρυσοῦς Μεγαλειότητός σου, κι' εἰπέ μου ἂν ὁ βασιλεὺς τὸν πόλεμον δὲν θέλῃ καὶ δὲν σ' ἀφίνει πράγματι νὰ εὕρῃς κάζους μπελλί, διότι μᾶς ἐτράξε ὁ Δούνης μὲ τὸν Χρόνον δι' ὅσα ἔγραψε κρυφὰ γιὰ σένα καὶ τὸν θρόνον». Αὐτὰ τοῦ εἶπα, Περικλῆ, δακρύων τε καὶ τρέμων,

ἀλλὰ ὁ χρυσοστόλιστος ἱππότης τῶν πολέμων μοῦ ἔκαμε τὸ κίνημα τοῦ Μεγαλειοτάτου, τοῦτέστι μοῦ ἐγύρισε κι' αὐτὸς τὰ πσιναύ του. Καὶ τότε πλέον ἀπελπισ 'στὸ σπῆτι μου ἐπῆγα, σκεπτόμενος τὸν πόλεμον, τὴ Ν τ ἁ μ α καὶ τὸν Ρήγα, διὰ τὸ μάταιον τῆς γῆς περίλυπος ρεμβάζω, καὶ 'στὴν κυρίαν Φασουλὴν περίτρομος διαδίζω τὴν νέαν διακοίνωσιν τοῦ Θῆτα Δεληγιάννη, κι' ὅλη φωτιά καὶ μπούμπερη 'στοὺς δύο μας ἐφάνη, κατασπαθῆντες δὲ αὐτὴν μὲ τὰ θερμά μας χεῖλη, 'στὸν τοῖχο τὴν 'κολλήσαμε κι' ἀνάψαμε καντόλι, καὶ κλίναντες τὰ γόνατα μετὰ θρησκομανίας, ἐξορκισμοὺς ἐψάλαμεν κατὰ τῆς βασιλείας. Περὶ τῶν λύγων δὲ ἀφὰς ἐπῆγα 'στὸ Παλάτι, καὶ 'στὸ Τραπέζι 'κάζισα μὲ κᾶθε διπλωμάτη.

Π.—Καὶ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, ποῖους καὶ πόσους εἶπες;

Φ.—'Αντὶ πολλῶν ἀγωνιστῶν καμψόσους Φασουλῆδες, καὶ πλᾶϊ πλᾶϊ 'βρέθηκα μὲ τὸν Μουνιρ-ἐφέντη, κι' οἱ δρὸ σὰν φίλοι παλαιοὶ τὸ 'στρώσαμε 'στὸ γλέπι, κι' ἀφοῦ συνωμύλησαμεν πολλὰ περὶ πολέμου, περὶ τοῦ ἄ ν τ ε σ τ ἁ τ ο υ ς κ δ καὶ τῶν κρατῶν τοῦ Αἰμου, μοῦ ὑπεσχέθη, Περικλῆ, νὰ γράψῃ καὶ 'στὴν Πύλῃ τοῦ Μετζίτι περὶ ἀράστημον καὶ εἰς ἐμὲ νὰ στείλῃ. 'Ετσι λοιπὸν ἐπέρασα τῆς σχολαίας, Περικλέτο... ἐσὺ δὲ πῶς τῆς 'πέρασες;

Π.— Κακὰ ψυχρά κι' ἐφέτο... καὶ μάλιστα 'στὸν ὕπνο μου, βρὲ Φασουλῆ, μ' ἐφάνη πῶς ἤμουν 'στὸ παράλιον τοῦ θεοῦ 'Ιορδάνη, εἰς δὲ τὰ κύματα φλογῶν ἀνέλαμπον σπινθήρες κι' ὡς πέλαιος ἐφαίνετο ἐκ πισσασφάλτου πλῆρες, κι' ὁ Δεληγιάννης στέκωντας 'στὴν ἄκρη τοῦ τὴν ἄλλη, τὸν Παππαμυχαλόπουλον ἐνθέρμως παρεκάλει νὰ τὸν βαπτίσῃ, Φασουλῆ, μὲς 'στοῦ πυρὸς τὰ ρεῖθρα, καθὼς βαπτίζον τὰ μωρὰ 'στὴν 'Αἴα κολυμβήθρα. Κι' ὁ Παππαμυχαλόπουλος δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα, κι' ἔτρεμε ὡς ὁ Πρόδρομος καθ' ὅλον τοῦ τὸ σῶμα πλὴν τέλος τὸν ἐδόθησε εἰς τοῦ πυρὸς τὸ ρεῖμα, καὶ ἤνοιξαν οἱ οὐρανοὶ κι' εὐθὺς τὸ 'Αγιο Πνεῦμα ὡς εἶδος τι περιστερὰς κι' ἐν ταραχῇ μεγάλῃ εἰς τοῦ κυρίου Θεοδωρὸν κατέβη τὸ κεφάλι, κι' ἤχος ἀντήχησε φωνῆς ἐξ ὕψους ὑπεράτης: «Οὗτος ἐστὶν ὁ Μακεδὼν κι' ὁ μέγας Στρατηλάτης», κι' ὁ 'Ιορδάνης ἐξαφνα ἐστράφη 'στὰ ὀπίσω...

Φ.—Μὴν προχωρῆς, βρὲ Περικλῆ, καὶ θὰ λιγοθυμήσω.

Τὶ πέπρωται νὰ ἴδωμεν σ' αὐτὸ τὸ γδόντα ἐξῆ!

Π.—'Ορσε λοιπὸν δρὸ χαστουκιὰς καὶ μὴν προφέρῃς λέξι.

Τρικούπης ἀποχαιρετᾷ
τὸν Φασουλῆ τὸν φαφλατᾷ.

πηγαῖνον κάμποσιν αἰετὶ γὰρ νὰ φερέσῃ, κι' ἀφοῦ εἰς τὸ ἀγκίστρι μου όλα τὰ φάρια σύρω, θὰ πάω κι' ὡς 'στὴν Κέρκυρα νὰ κόψω ἕνα γύρο. Φ.—Θάταν καλὰ νὰ ἤρξατο μὰς κι' ὁ Δεληγιάννης... ἐν τούτοις, σὶρ Χαρίλαε, στιγμὴ μὴ μᾶς ἐσχάνης, κι' ὀλίγους σπάρους στέλλετε σ' ἐμένα καὶ 'στὸ κόμμα... καὶ τὴν ἕνα φίλημα εἰς τὸ γλυκὸ σας στόμα. Τ.—Au revoir, mon cher ami. Φ.— Σὲ σὰς θὰ εἶν' ὁ νοῦς μας, καὶ χαιρετίσματα πολλὰ εἰς ὅλους τοὺς 'δικούς μας.

Τρίτος χρόνος τοῦ Ρωμηοῦ
μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ.

Λοιπὸν ἐμπῆκε ὁ Ρωμηὸς ὅτ' ὁ τρίτος χρόνος τώρα,
καὶ χαιρετᾷ τοὺς φίλους τοῦ καὶ ὅλο πέρνει φόρα.
Φορεῖ τὰ νέα ρούχα τοῦ καὶ τὰ παλῆά του βγάζει,
καὶ μόνο τὸ κεφάλι τοῦ καθόλου δὲν ἀλλάζει.
Θὰ στέκεται ὅτ' αἰῶνα τ' αὐτοῦ, καὶ ἂν δὲν σᾶς ἀρέσῃ,
σᾶς στέλλει ὅλους καὶ αὐτὸς ὅτ' ὁ διάλογο πεσκέσι.

Θὰ τρώγεται καὶ ὁ Ρωμηὸς μὲ τὴν Μακεδονίαν,
θὰ χωρατεύῃ πάντοτε μὲ ὅλους καὶ μὲ ὅλας,
ἀλλ' ὑπὸ μίαν αὐστηράν καὶ νέαν συμφωνίαν
νὰ μὴ θυμῶνατε καὶ σεις καθὼς καὶ ὁ Μανσόλας.
Καὶ ὅτ' ὁ Τρικοῦπη θὰ κολλᾷ καὶ εἰς τὸν Δεληγγιάννη,
καὶ θὰ τὸν συγχωρήσετε νὰ λέγῃ ὅ,τι φθάνει.

Ἄλλ' ὅπως κι' ἂν σᾶς φαίνεται πεντάρα δὲν τὸν μέλει,
καὶ σὺν Ρωμηὸς ἀληθινὸς θὰ ψάλλῃ ὅ,τι θέλει.
Καὶ πάλι θὰ τὸν βλέπετε ὅτ' ἐπικεφαλὶδα
ἀπάνω ὅτ' ἐν καρτέλα τοῦ μὲ μιὰ ἐφημερίδα,
τὸν ναργιλέ τοῦ τὸν βαρὺ μὲ πόζα νὰ φουμάρῃ,
καὶ τὰ παλῆα παπούτσι τοῦ ὁ λουστρός νὰ λουστράρῃ.

Κι' ἄρα ὅτ' ἐν Πόλιν φθάσωμε μὲ τὰς διακαινώσεις,
μὲ τὰ συλλαλητήρια καὶ τὰς διαδηλώσεις,
θ' ἀφήσῃ τῶν Χαυτείων τοῦ κι' ἐκεῖνος τὸν ἀέρα
καὶ μιὰ καὶ δὴ θὰ ἔξαπλωθῇ ὅτ' ὁ Σταυροδρόμι πέρα,
καὶ πάλιν τὸ μαρκοῦτσι τοῦ κρατῶν κι' ἐκεῖ ὅτ' ὁ χέρι,
γὰ καθεμὶὰ πολιτικὴ τὰς κρίσεις τοῦ θὰ φέρῃ.

Κἄτι ποῦ ἐνδιαφέρει
τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμέρι.

Καὶ τώρα ποῦ ἐμπῆκαμε εἰς τὸν καινούριον χρόνον,
τοὺς φίλους ἀνταποκριτὰς παρακαλῶ μὲ πόνον
τοὺς παλαιὺς λογαριασμοὺς διὰ παντὸς νὰ κλείσωμεν
καὶ νέας πάλιν πληρωμὰς ἀγρήγορα ν' ἀρχίσωμεν.
Εἶναι καιρὸς νὰ ξεσχισθοῦν τὰ πρῶτα μας κατὰστιχα,
καὶ πῆγτε δι' ἐξόδων μου, ἂν θέλετε, μιὰ μάλιστα.

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἀσωπίου,
τοῦ πολυφράδμονος ἡμῶν λογίου.

Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον μεστὸν φιλοκαλίας
καὶ ἀλατος καὶ χάριτος καὶ τῆς ποικιλίας,
ποῦ ὅποιος φίλος τοῦ καλεῖ ἢ ὅποιος τ' ἀγοράσῃ,
δὲν εἴμπορεῖ καλλίτερον τὴν ὥρα νὰ περάσῃ.
Σᾶς βεβαιώνομεν κι' ἐμεῖς ἐν πάσῃ συνειδήσει
πὼς γὰρ τὰ φράγκα τοῦ κανεῖς δὲν θὰ μετανοήσῃ.

Ἡμερολόγιον Ἀνατολῆς,
δῶρον ἐπίζηλον φίλοις πολλοῖς.

Εἰς τᾶλλα τὰ βιβλία τοῦ καθένος ἂς προσθέσῃ
καὶ τὸ Ἡμερολόγιον τὸ τῆς Ἀνατολῆς,
πρὸ πάντων δὲ ὅτ' οὓς σοδαροὺς πιστεύομεν ν' ἀρέσῃ,
καθόσον εἶν' ἀνάγνωσμα μαθήσεως πολλῆς.
Ἐκδίδεται κομψότατον ἐν Κωνσταντινουπόλει,
καὶ τοῦτο σᾶς προτρέπομεν νὰ τ' ἀγοράσῃ ὅλοι.

Ποιήματα τοῦ Παλαμά,
ὁποῦ τὴν ποίησιν τιμᾷ.

Λαχταριστὰ λαχταριστὰ καὶ καλοτυπωμένα
τοῦ χαϊδεμμένου μας Κωστῆ ἐβγήκαν τὰ ποιήματα
μ' ἐκεῖνα τὰ τραγούδια τοῦ τὰ πολυζηλεμμένα,
καὶ ὁ καθένος σᾶς γι' αὐτὰ ἂς μὴ λυπᾶται χρήματα.
Καὶ ποιὸς γὰρ τρεῖς φωροδραχμαῖς θὰ λυπηθῇ νὰ πάρῃ
τοῦ Παλαμά τὴν ποίησιν ὅλη δροσιὰ καὶ χάρι;

Ρωμηοῦ Ἡμερολόγιον,
χωρὶς μαρτυρολόγιον.

Ἀκόμη λίγα ἔμειναν κι' ἐλάτε ν' ἀγοράσετε . . .
χωρὶς πολλὰ σᾶς λέγομεν πὼς θὰ διασκεδάσετε.

Σύστασις Πιλοπωλείου
ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Πιλοπωλεῖον «Ἄστου» Καντόρου καὶ Κασδόνη,
εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου ὑπ' ἀριθμὸν δεκάτῃ,
ὁποῦ τὰ μάνη ὅλων τῶν πελατῶν θαυμάζει
μὲ τόσο νέο γούστο, μὲ ὡμορφίαν καὶ τάξι.
Τί πράγματα καινούρια! τί διαλεκτὰ καπέλα! . . .
parole d'honneur σᾶς λέγω πὼς εἶναι μιὰ τρέλλα.

Μὲ πολλοὺς πολλοὺς ἐπαίνους καὶ ὁ Πέτρος ὁ Διανὸς
φαρμακευτικῆς διδάκτωρ ἐξεφύτρωσε τρανός.

Ἐπεύχεται καὶ ὁ Ρωμηὸς ὅτ' ἐν Νεὺλα τὸν Παρόικον,
διδάκτορα τῆς Νομικῆς, νὰ μὴν τοῦ φύγῃ δίκη,
καὶ πάντοτε νὰ δμῶν μὲ σιόμα θαρραλέον,
ἀπὸ καὶ Διμαρχὸς ποτὲ ὑπῆρξε Ὁμιλάτων.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' ὁ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέδῃ — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφενεὶ τῶν «Ἐὺφρονούντων» — νυκτὰ μέρα συζητούντων,
μὲ μπακλῆδες καμπόσουε, — κατ' ἐξῆς ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητῆρα, σανατοῖρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρα.